

Egy levelébe költözött nyírfa utolsó prológusa Istenhez

Kellett lennie valahol a messzeségben egy velem arányos, a fényt magában emésztő természetfoszlánynak, egy olyan alakmóduslatomnak, ami folytonosan szívja fel az elengedett dér jelmezet, és a magam szervetlen lélekkezdeményeit szerves létté alakítja át az idegtépő körforgásban.

Szerettem volna túlnőni azokon a kéregmikrométereken, amik ölelésnek tűnő fojtással uralták a lényem. Én akartam uralni a paradoxonokat, beleborulni egy külön rám mért csapással az engem tápláló harasztos földbe, és egyé válni vele még azelőtt, hogy rothadó maradékaimra vadállatok véreztetnék ki egymást. Nem azt mondom, hogy nem szeretem érezni az összeolvadást, csak ez mégis drasztikusabb az eddigieknél, mondjuk a megfagyásnál. Néha a saját állandóságomat is kétségbe vonja a rendszertelenség, hogy pont akkor fosztanak meg a felvértezett önmagam szilárd kivételéseitől, amikor a magány elburjánzik fölöttem.

Képtelen vagyok tükrözni magam az égbolton túlra. Pedig kinőni egy léghalmazállapotú tengerből érzéki formabontás volna. Az esszenciális közegemben módosult árnyékok vetülnének rám, hogy a saját tükörképemben néha felfedezhessem a csemete mivoltomat, mert emlékek nélkül a kéken túlról az üresség visszataszítana. Van, hogy arra gondolok, honvágyam lenne. Itt megtanultam adni magamból valami egészen értéktelen státusszimbólumot az anyatermészetnek, mert a változásba nincs erőm cipelni a maradékaimat. Amíg közelebb voltam a magából táplált érhálózatomhoz, addig be tudtam fogadni az idegen ábrándokat, hogy túlnőhetek a térbeli elrendeződésen. Nem igaz, hogy nem sikerült, de nem hívhatom sikertörténetnek a célponttá válásomat.

Paradoxonokat akartam uralni és tükröződni az ismeretlenben... a teremtésből teremtővé válni. Ma a kéken úszok, kicsi hullámokra fekszem fel, magamon egy pillangót utaztatok, mulandóságom arányosan nő a megtelt folyómederrel és szélcsendben emlékszem vissza önmagam partot ölelő tükörképeire. Tobzódó színekavalkádom napról-napra jobban fakul, száradok, és megviselt darabjaim mélybe merülő porózus szemekké morzsolódnak el. Álmaimban a kék alatt az elmúlás befogad.